

ΡΟΜΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννεήντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρονσα πολὺ.

Ὁ Ῥωμαῖὸς τῆν ἑβδομάδα — μόνο μὰ φορά θὰ βραίνῃ,
κι' ἔπειτα μοῦ καταβαίνει, — κι' ἔπειτα μοῦ καταβαίνει,
Συνδρομητὴς θὰ λέγῃται — γιατί λατὰ δὲν ἔγινε,
καὶ ἴσ' ἂν Ἀθῆναι τὴν πόλιν, — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην, — δίχως νά'ῃα κι' ἔντροπήν,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγια δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ἕνα ὁμοῦ μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσ' ἄλλοι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς, — ἕξις συνδρομητῆς,
κι' ὅμοιο τὸν παρὰ δὲν δίδει, — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μὰ δεκάρα.

Φεβρουάριον τρίτην κι' εἰκοστήν,
καὶ τόσοι μασκαράδες ἔξακουστοί.

Τριάντα δύο πούττος καὶ τρακόδα,
κι' Ἀλοκρήν μεγάλην καὶ πεινώδα.

Γεῦμα τοῦ Φασουλῆ,
ἐπίσημον πολὺ.

(Ἐνθ' τοιαῦτα λέγονται ἀπὸ τὸν Φασουλῆν
ἐμβαίνον εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ὄλα τὰ μωρά,
καὶ τρέφον ἴσ' ἂν Πρωθυπουργὸν μὲ θερούβον πολὺν
καὶ τῆς μπαρμπέταις του τραβοῦν μὲ ζήτω καὶ οὐρά.
Ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ τὰ τέκνα τῆς μαλλόνοι,
τὰ σῦρει δὲ πλοσίον τῆς μὲ οὐ ὀμικρὰν ὀργήν,
ἀλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς τὰς χεῖράς του ἀπλόνει
καὶ οὕτω πως τὰ προσφωναί μ' ἀγάπην καὶ στοργήν.)

Ὁ Δ. — Ἀφῆτε τώρα πρὸς ἐμέ νὰ ἔλθουν τὰ παιδία
ἐν ἀπονήρῳ γέλωτι καὶ καθαρῶ καρδίᾳ.
Ἀφῆτε κι' ἄλλον νὰ εὔρουῖν πατέρ' ἀγαπημένον
καὶ νὰ καθίσουν γελαστά ἐπὶ τὰ γόνάτα μου...
ἀπὸ μωρά καὶ νήπια θὰ καταρτίσω αἶνον,
κι' ἐκ τούτων τὰ στελέχη μου καὶ τὰ στρατεύματά μου.
Ὁ τέκνα μου ἀγαπητά, τριγύρω μαζευθῆτε,
τὸν παιδικὸν σας τράχηλον ἐνώπιόν μου κύπτετε,
ἐπὶ δὲ, θεῖα χάριτι, τελείως ἀνδρωθῆτε,
εἰς τὸ Κορδόνι πάντοτε τὴν ψῆφόν σας νὰ ρίπτετε.
Ἵπὲρ αὐτοῦ νὰ εὐχεσθε ἴσ' ἂν προσευχάς σας ὄλα
καὶ νὰ ζυλοφορτώσετε καταμεσῆς τῶν ὁρῶν,

ἔπου ὁ Ἑλαῖαν βλέπετε καὶ ὕψηλὰ φακόλα
εὐθὺς νὰ φεῖγτε μακρόν μὲ φρίκην καὶ μὲ τρόμον.

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, τέκνια προσφιλῆ
τοῦ πατριώτου Ἑλληνοῦ κυρίου Φασουλῆ,
ὅποσάν δ' ἄλλοι ἔρχονται ἔς τὴν ἑκουσίαν κρείττονες,
ὅταν ἡμέρα ρουσφετιῶν κι' εἰς σᾶς δὲν ἔχημερῶν,
προβάλλετε Ἀρμόδιοι, Σαῖν-Ζούστ, Ἀριστογειτόνες,
καὶ χώνετε ἔς τὴν ζώνην σας συγιᾶ Κολοκοτρώνη.
Ἀνταρτικά φρονήματα εὐτόλμως ἐκδηλώνετε,
βρυχᾶσθε δὲ μανιωδῶς ὡς πεινασμένοι λιόντες,
καὶ σακορράφαις πέρνετε παπούτσια νὰ μπαλῶντε
καὶ γίνισθε καθὼς ἐμὲ μεγάλοι Ναπολέοντες.

Συναθροισθῆτε γύρω μου, ἀγαπητὰ παιδία,
μὴ παραστέθω παντελῶς ἢ νέα σας καρδία
Ἐνωτισθῆτε τῆς φωνῆς ἀνδρὸς λαοπροβλήτου,
ὅπου ἐπαρχότατος ἢ νησιτικῆ αὐλῆς του.
Ἐνθαρρυνθῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ ἱερόν μου γεῦμα,
καὶ εἶτε τὸ σωτήριον τοῦ Κορδονίου πνεύμα,
τὸ συνταράξαν καὶ Βουλὰς κι' ἠπειρούς καὶ θαλάσσας,

νά καταβῆ ἀόρατον κι' ἐπὶ τὰς κεφαλὰς σας.
Κρατῶ σφικτὰ ὡς ἀμαξίς τοῦ κράτους τὰ ἡνία
καὶ ἀγαθὰ ὑπόσεται μεγάλα ἢ Πανδώρα...
καὶ μὲ πὰς δύο χεῖρες μου σὰς εὐλόγῳ, τεχνία,
εἰρήν' ὑμῖν καὶ πάντοτε, ἀλλὰ πρὸ πάντων τώρα.

Μετὰ μεγάλης μου χαρῆς κυττάω πῶς γελάτε...
ἀκόμη πλησιέστερον, τεχνία μου, ἔλατε.
Τοῦ ἔθνους ἐθεράπευσα ἐκάστην μαλακίαν,
πᾶν ἄχος ἐκαθάρισα Τρικουπικὸν κι' ἀνόσιον,
καὶ κρῖμα ποῦ εἰς ὄριμον δὲν εἰσθε ἠλικίαν
νὰ δώσω θέσιν καὶ πρὸς σὰς κι' ὑπουργήμα δημοσίον.
Κρῖμα ἔπου δὲν τρέχετε τὰ ἔτη τὰ μεγάλα
καὶ ἀγνοεῖτε τίς ἀνὴρ διέπει τὰ κοινὰ,
κρῖμα ἔπου τὸ στόμα σας ἀκόμη στάει γάλα,
ἀλλῶς θὰ ἐπέρατε μαζὶ μου τὰ βουγὰ.
Κρῖμα ἔπου δὲν ἔγινε ὁ νοῦς σας ὅσος πρέπει
νὰ καταλάθετε αὐτὰ τὰ ὑψηλά μου ἔτη,
καὶ κρῖμα ὅτι δὲν ἀρκοῦν αἰ πρώται σας σπουδαὶ
νὰ ἐκτιμῆσετε καὶ σεῖς τὸν νέον Ἰραδέ.

Ἄλλ' ἔταν, τέκνα προσφιλῆ, τὸν κόσμον θὰ γνωρίσετε,
ἔταν τὰ γράμματα καὶ σεῖς ὅτον πετεινὸ φορτώσετε,
τὸν σήμερον Πρωθυπουργὸν καὶ σεῖς θὰ μακαρίσετε
καὶ τότε τὴν ἀριὰ σας εἰς ὄραμα θὰ τευτώσετε.
Πλὴν ὡς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, γενναῖα Ἑλληνοπαῖδα,
εἰς τὰ Σχολεῖα τρέχετε, σπουδάζετε κι' ἐλπίζετε,
ψευτοπολέμους κάμνετε καὶ ψευτικὰ στρατόπεδα,
καὶ μὲ τῆς σαλιαρίτσαις σας τὰ σάλια σας σκουπίζετε.

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, τεχνία προσφιλῆ
τοῦ πατριώτου Ἑλλήνος κυρίου Φασουλή.
Καὶ τώρα εὐπειθέστατα ἐπὶ τὰς κλίνας ἴτε,
χωρὶς ἢ ἀλληλοδέρνεσθε καὶ δίγυς ἢ ἀτακτῆτε.
Μὰ βλέπω πῶς πειράζετε πολὺ τὸν Καραπάνο,
νομίως δὲ πῶς τὸ μικρὸν δὲν εἶναι ἴσ' ἀ καλὰ του,
καὶ φαίνεται πῶς σκέπτεται ὅτ' ὄσαί μου ἀπάνω
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον νὰ κάμη τὰ φιλά του.
Πλὴν σεῖς, ὡ μῆτερ δέσποινά, μὴ τὸ μικρὸν ἀμάλωστες,
καὶ μὴ ποτὶ, παρακαλῶ, τὴν χεῖρα σας ἀπλώσετε
εἰς ταύτην τὴν ροδιόουσαν κι' ἀρρώθῳ παρεῖαν του,
καὶ μὴ τὸν κάμετε βαθὰ ὅστην περιφέρειάν του.
Κι' ἂν μὲν λερωσθὲ τὸν ποζῆ, μὴ τοῦτο σὰς ταράττη...
δὲν ἔγει νοῦν τὸ νῆπιον καὶ ἀγνοεῖ τί πράττει.
Κι' ἂν πρέπει νὰ φαινώμεθα ἐπιεικεῖς τὰ μάλα
εἰς τοὺς ἐν γνώσει πράττοντας ἐγκλήματα μεγάλα,
πολὺ ἐπιεικέστεροι δὲν πρέπει νὰ φαινώμεθα
ὅπταν ἀπὸ νῆπια καὶ ἄκακα τεχνία
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ἐξαίφνης λερονώμεθα,
ἀφοῦ ἐκάστην πράξιν των τὴν πράττουν ἐν ἀγνοίᾳ;

Πηγαίνετε, πηγαίνετε εἰς τὴν εὐχὴν μου τώρα...
φοβίσθε τοὺς Τρικουπικοὺς κι' ἂν ἔρχονται μὲ δῶρα.
Καθὼς δ' ὁ Ἄτας, ὁ σφαγίς μὲ σιδηρᾶν λεπίδα,
ἄσ' ὄν Βούρσακην τὸν μικρὸν ταιατὰ προπεφάνει :
«Γιέ μου, κράτει τοῦ πατρός τὴν ἄρρηκτον ἀσπίδα,
ἔπου μάχαι τὴν ἐδόξασαν πολλὰι μυριοφόνοι,»

οὔτω κι' ἐγὼ σὰς προσονῶ ἀκατὰ τυράννων ἴτε,
»καὶ τὸ Κορδόνι πάντοτε τοῦ Θεοδώρῃ κρατεῖτε,
»ἂν δ' ὡς μικρὸν σινάπερι κι' ἀραβοσίτου κόκκον
ἐπὶς τοῦτο πιστὴν ἔχετε, μικροὶ μου δορυφόροι,
σοῦδεις πολέμιος ὄνῳ, σοῦδεις ἐχθρὸς δίκαιον,
»καὶ θὰ μετασαλεύετε κι' ἐκ θημελιῶν ὄρη.

Πηγαίνετε, πηγαίνετε εἰς τὴν εὐχὴν μου τώρα...
φοβίσθε τοὺς Τρικουπικοὺς κι' ἂν ἔρχονται μὲ δῶρα.
Βεβαίως ζῶμεν, τέκνα μου, ἐν πονηραῖς ἡμέραις,
πλὴν χρεωστοῦν νυγθημερὸν αἰ τέτασαι μητέρες
ὡς Ἑλληνίδες ἀληθεῖς καὶ σύζυγοι χρῆσταί
νὰ ἐνθυμίζουσι καὶ πρὸς σὰς πῶς Ἕλληνες ἐστέ.

(Ἐνὸ ταῖατα ὁμιλεῖ ὁ Ἄτας Διηγηγάνης
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ἡ Φασουλή ἐκ μέσης τὸν συγκαίρει,
ὁ μάγειρος οὐδεμίαν φειδόμενος διαπάνης
εἰς τοὺς Συμβούλους ἐλεκτὸν σπληνάντερο προσφέρει.
Καὶ τότε παί' ἡ μουσικὴ κι' ἐπικρατεῖ φριδρότη,
μὰ τὴν μικρὰν τοῦ Φασουλή τὴν πᾶντον τὰ νερά της,
κι' ἀπάνω εἰς τὸν Ἰραδέ κενόν τὸ νερὸ της
κι' χύνεται ὅστην αἰθουσαν ὁ Τίγρις κι' ὁ Εὐφράτης.
Μὲ τοῦτο δὲ τὸ μέγιστον κι' ἀνέλπιστον κακὸν
φουρκίζεται κι' ὁ Ἰπουργὸς τὸν Ἐξωτερικῶν,
καὶ ἡ κυρία Φασουλή, Σουλτὰνα Βαλιδέ,
εἰς τὴν μικρὰν τὴν ἔδωκε σαράντα παρὰ μίαν,
διότι ἀπετόλμισε κατὰ τὸν Ἰραδέ
νὰ κάμη τόσην προσβολὴν καὶ τόσην ἀσχημίαν.
Ἄλλ' ἔφαρνα σκεπτικὸν τοῦ οἴκου ὁ δεσπότης
καὶ λέγει ταῦτα ὡς πατὴρ καὶ πούρος πατριώτης.)

Ὁ Φ.—Εἰς τὴν μικρὰν μου ἀς δοθῆ, παρακαλῶ, συγ-
[γνώμη...

αὐτὴ δὲν πταίει παντελῶς, βυζαίνει γὰρ ἀκόμη,
κι' ὡς γῆπιον ἀργαμάτων κι' ἀνασθητόν κουτάβι
δὲν εἰμπορεῖ τί ἐκάμη ποσὸς νὰ καταλάβῃ,
καθὼς αὐτὸ εἰς ἔλουσι μὲ ἀπέδειξ' ἐναργῶς
κι' ὁ πάντοτε ἐντριβέστατος εἰς πᾶν Πρωθυπουργός.
Καθὼς δὲ, φίλοι σύνδειπνοι, ὁ τὰ κοινὰ εὐθύνων,
ἔταν κανεὶς τὸν ἐρωτᾷ τί κάνει καὶ δὲν κάνει,
αὐτὸς ἀμέσως ἀπαντᾷ κι' εἰς τοῦτον κι' εἰς ἐκεῖνον
πῶς Ἑλλήν γνήσιος ἐστὶ, καὶ τοῦτο μόνον φθάνει,
ἔτσι κι' ἐγὼ σὰς βεβαίως μὲ λόγον τῆς τιμῆς
πῶς ἂν τοιαῦτην προσβολὴν διέπραξε τὸ νῆπιον,
ἄλλ' ὅμως Ἕλληνες ἐσμὲν καὶ ἑὰ καὶ ἡμεῖς,
οἱ κατοικοῦντες εἰς αὐτὸ τῆς δόξης τὸ εἶρηπιον.
Κανὲν ἡγχανορράχημα ἐδῶ δὲν ἐξυφανεῖται,
ἂν δὲ κι' ἐγὼ τὸν Ἰραδέ θελήσω νὰ ρυτῶναι,
δὲν πρέπει νὰ θυμῶνετε καὶ νὰ σὰς κακοραίνεται,
διότι Ἕλληνες ἐσμὲν καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἐλλήν εἰμὶ σὰν ὁμιλῶ περὶ ἐλευθερίας
μὲ στήματα διάφορα καὶ κόμπον ρητορείας,
ἔταν τὸν νοῦν μου μὲ καπνοὺς σατιγάρων τὸν φορτώνω,
ἔταν ὁ ἰστρος μου πετᾷ ὅτ' ὀ Κεντρικὸν γοργός,
ἔταν γὰ φύλλου πῆγμα τὸν γέιτονα σκεπτικῶν
καὶ θέλω ἀπὸ σκευπιδῶς νὰ γίνω Ἰπουργός.
Ἐλλήν εἰμὶ σὰν σκεπτικῶμαι εἰς τὰστρα νὰ πατήσω
καθὼς πολλοὶ ἐκκάλτωται καὶ ρακενδύται πρώτοι,

Ἕλλην εἰμί σάν σκέπτομαι πῶς πρέπει νὰ πλουτίσω, χωρὶς τὸν ἐπιούσιον νὰ τρώγω ἐν ἑσῶτι.

Ἕλλην εἰμί σάν χώνωμαι εἰς τὴν Ναξίαν σμύριδα καὶ βλέπω ἄστὸν ὀρίζοντα χρυσῶν ἐλπίδων Ἰριδα, ἔταν μὲ σκοφον κόκκινον γαυγίζω λυσσαλέος καὶ τὸ μακρὸ μουστάκι μου σάν δημοκράτης στῆρῶ, ἢ γίνωμαι Μπερτόδουλος ἐμπρὸς τοῦ Βασιλέως καὶ τὰ τσανάκια τῆς Αὐλῆς σάν σκύλος ξερογλείφω.

Ἕλλην εἰμί καὶ γέννημα τῆς χώρας τῆς θερμῆς καὶ ἔταν συντηρητικὸς βαπτίζωμαι κ' ἀνάρτης, Ἕλλην εἰμί καὶ σάν φορῶ μουτσουνα τῆς τιμῆς κ' εἰς ἔλους φαίνομαι σωστὸς τοῦ ἔθνους πρωτομάρτυς.

Ἕλλην εἰμί καὶ βλάστημα τῆς γῆς τῆς καββαλίνης καὶ σάν κυλῶ τὸ Σύνταγμα ἄστῆς βούτας τοὺς σωλῆ-
[νας,

Ἕλλην εἰμί καὶ σάν βρωμᾶ τὸ νησιτικὸν μου χνάτων καὶ τρώγω τὰ μανίκια μου ὅπερ τῶν καθεστώτων. Ἕλλην εἰμί καὶ σάν πετῶ ἄστους χρόνους τῆς εὐκλείας κ' εἰς τρόπαια πανάρχαια περιφανῶν ἀγώνων, καὶ ἔταν πόνους αἰσθανθῶ καὶ κόψιμον κοιλίας

καὶ τὰ κλεινὰ κειμήλια κοπιζῶ τῶν προγόνων.

Ἕλλην εἰμί καὶ σάν φορῶ εἰς κάραν ψωραλιάν τοῦ βροντοφώνου Ἄρειος τὴν περικεφαλαίαν, ἔταν πηγαῖνον μιά ἐμπρὸς καὶ μιά πηγαῖνον πίσω καὶ εἰς τοὺς ἄλλους φαίνομαι πῶς θέλω νὰ κτυπήσω.

Ἕλλην εἰμί καὶ σάν κρατῶ κανένα φωροφίκαρο καὶ γιὰ νταῆς κορδόνωμαι καὶ γιὰ πρωτοπαλληκαρο, Ἕλλην εἰμί καὶ σάν φιλῶ Βεζύρηδων ποδιὰς καὶ δέχομαι φτυσίματα καὶ τόσαις καρυδιάς.

Ἕλλην εἰμί ἀληθινὸς, καὶ ἐλ' ἢ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὸ φῶς θαμβόνηται τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ μου, ἂν μ' ἐρωτήσῃ δὲ κανεὶς «γιατί καὶ πῶς ἱππότης;»

Ἕλλην εἰμί τοῦ ἀπαντῶ, καὶ πάω πρὸς νερὸ μου.

Ἕλλην εἰμί τοῦ ναργιλῆ καὶ φτύνω ἄστὸν ἀέρα, κ' ἂν μοῦ πατήσῃ κάποτε κανένας τὸ παπούτσι, Ἕλλην εἰμί τοῦ ἀπαντῶ, καὶ τράβα παραπέρα, νὰ μὴ γενῆ ἄστῃ ῥάχη σου κομμάτια τὸ μαρκουῦτσι.

Τί κάνω καὶ τί ἔκαμα μὴ μ' ἐρωτᾷ κανεὶς, Ἕλλην εἰμί τοῦ ἀπαντῶ κ' αὐτόχθων γηγενής.

Ἐλλην εἰμι ἀληθινός, κ' ὡς ἔστω τὰ κορδῶσω
δὲν ἔχω λόγον πούθεν τῶν ἔργων μου νὰ δῶσω,
ἂν δὲ κ' αὐτός ὁ Σαταναῆς ἐμπρός μου ζευμισθῇ
κ' ἐνός καὶ ἄλλου ἔργου μου τὸν ἔλεγχον ζητήσῃ,
Ἐλλην εἰμι θὰ τοῦ εἰπῶ, μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε,
καὶ ἄντε ξεφορτώσω με, διαβάλου τρισκατάρτατε.

Ἐλλην εἰμι ἀληθινός, καὶ σὰν παραθυμῶνω
μὲ ταύτην τὴν ἀπάντησιν θὰ σὰς ἀποστομῶνω,
μὲ τοῦτο μου δὲ τῶνομα καὶ τὴν καταγωγὴν
λιπαίνω τὴν περιόδοον τοῦ Περικλέους γῆν,
καὶ τρελλο-Κωστας γίνομαι καὶ τὴν φωνὴν δέζνω
κ' ἐνὲ μὲ τὰ δέκα δάκτυλα τὰ πισιὰ μου ζῶνω.
Ἐλλην εἰμι ἀληθινός, καθὼς τὸ ξέρ' ἡ γῶρα,
καὶ λογαριάζω ἔξνοιαστος, ἀπλόων τὴν ποδάρα μου,
σὰν πόσις ἀλογόμυγαις νὰ κάθισαν ὡς τώρα
ἔστου Βασιλέως τάλογα κ' ἀπάνω ἴσθη γαιδάρα μου.

Ἐλλην εἰμι ἀληθινός τὸ γένος καὶ τὴν φύσιν,
κανεῖς ἐμπρός μου δὲν τολμᾷ τὴν σπάθην του νὰ σύρῃ,
καὶ γράφω κάθε σγῶλιον κ' ἐρωτήσιν καὶ κρίσιν
εἰς ἓνα μέρος ποῦ ποτὲ δὲν πιάνει τεμπεσίρι.
Ἐλλην εἰμι σὰς ἀπαντῶ, μὴ με παρασκοτίζετε,
μὴ μὲ τὰς ἐρωτήσεις σας φαρκάκια μὲ ποτίζετε.
Ἄν με πιστεύετ' Ἐλληνα, ἐλέγχουσι μὴ ζητῆτε,
μὰ στέψετε με ἡγήγορα μὲ δάφνην καὶ με σέλινον,
ἂν ἄνω, ὁ μὴ γένοιτο, εἰς τοῦτο ἀπιστῆτε,
ἄρα ἔστω ἡλιο φάσκελα καὶ μούντζαις ἴσθη πανσέ-
[ληνον.

Ἐλλην εἰμι καθὼς καὶ σεις καὶ κἀτὶ περιπέλοιν,
ἀπὸ τὸν σπόρον γεννηθῆς Θεῶν καὶ Βασιλέων,
κ' ἂν τῶρα κ' ἐρωτήσεται γιὰτὶ αὐτὰ σὰς τάπα,
Ἐλλην εἰμι σὰς ἀπαντῶ καὶ μεθυσιμένος τάπα.

(Τοιαῦτα τοῦτου λέγοντος οἱ πάντες ἀποροῦν
καὶ τῆς μικρᾶς τὸ τὸλμημα ἐκεῖνο συγχωροῦν,
τὰ δὲ βρεμμένα τοῦ μωροῦ ἢ παραμάν' ἀλλάζει
καὶ γὰρ χίνων ἄφθονον παχύτατον μαστοί,
ἀλλ' ὅμως τὸ κουτσούβελο γογγύζει κ' ἀλαλάζει
ὡσάν νὰ λέγῃ καὶ αὐτὸ πῶς Ἐλλῆμις ἐστὶ,
ὁ δὲ Γεροκοστόπουλος, Χρυσόστομος μὲ μέλι,
τὸ περί Π α ἰ δ ω ν Ἄ γ ω γ ῆς ἐντόνος ἀπαγγέλλει,
φελλάζει δὲ ἴσθη δέσποιναν μὲ τρυφεράν φωνὴν
ν' ἀκολουθῇ τὴν μεθοδὸν τὴν Φροβελιανήν.)

(Οὗχ ἦτον ὄλοι ρίπτονται εἰς μέθην καὶ κραιπάλην
κ' ὁ Φασουλῆς δὲν φαίνεται νὰ στέκῃ ἴστ' ἀλά τ'ου,
ὅπότεν ὁ Πρωθυπουργὸς ἀλλοφρονεῖ καὶ πάλιν
κ' ἐμπρός του βλέπει τὴν σκιάν γνωστοῦ ἀμαξήλατου.)

Ἄ Δ.— Ὁ τοῦ Τρικουπῆ ἀμαξῆς πρὸς τὰ ἐδῶ σιμόνει,
ὁ Καζιτώρης δηλαδῆ, μὲ ὄψιν σὰν λεμόνι.
Ἄ Καζιτώρη ἀμαξῆ, πλῆσιάζε κ' εἰπέ
τί καταχρησθεῖς ἔγιναν μ' ἐκεῖνο τὸ κοπέ.
Ἄμῆλῃσε παρακαλῶ, ἀλλ' ὅμως—ποῖα φρίκη!—
μου δίνει μὴ μὲ τὸ λουρί καὶ μὲ τὸ καμετσίκι.
Ἄ ὄψος τὸλμησ' ἀμαξῆ καὶ ἀναιδεῖας τωστής...
τὸ Κατηγορητήριον καὶ σὺ δὲν θὰ γλυτώσῃς.

(Ἄ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀρπάζει τὸν μπόξά
καὶ δένει τὴν ἀόρατον σκιάν τοῦ ἀμαξῆ,
ἀλλ' ὁ γενναῖος Φασουλῆς τὴν χεῖρα τοῦ κρατεῖ
καὶ ρίχνει κάτω τὸν μπόξά καὶ τὸν τσακαπτεῖ.)

Ἄ Φ.— Ἠσύχασε, Πρωθυπουργέ... μὴν κυνηγῆς ἀέρα.
ἐγὼ κανέναν ἀμαξῆ δὲν βλέπω ἐδῶ πέρα.
Βεβαίως πρέπει καὶ αὐτὸν πατόκορρα νὰ λούσῃς,
ἀλλ' ὅμως τώρα ἴσυχασε, μὴν ἔχῃς παρακρούσεις.
Μετ' οὐ πολὺ τὸν κωδωνα μαζὶ μου θὰ σημάνης
μεγάλῃς ἐκδικήσεως, ἀγρίας κ' ἀπηνους,
καὶ τότε τὸ Κορδόνι σου καὶ σὺ θὰ ξεθυμάνῃς,
ἀλλ' ὅμως τῶρ ἄς μὴ σκιρτᾷ ὁ φλογερός σου νοῦς.
Τὸ Κατηγορητήριον ὡς γεγονός θεωρεῖ,
ἄς μὴ νομῆξ' δὲ κανεῖς πῶς παίζομεν τὰ κότσα,
καὶ τότε θὰ ζητήσωμεν κ' ἀπὸ τὸν Καζιτώρη
νὰ μᾶς εἰπῇ τί ἔγινε μ' ἐκεῖνην τὴν καρότσα.

(Μὲ ὄλ' αὐτὰ ὁ Θεοδῶρς ἀπὸ θυμοῦ σπαράζει
κ' ἀκόμη βλέπει τὰς σκιάς ἀνθρώπων ἐπαράτων,
ἀλλ' αἴρῃς τὸ σπληνέντερον τοῦς Ἰγουργοῦς περᾶζει
κ' ἀρχίζουσι νὰ ξενοβολοῦν καὶ βγάζουσι τάντερα τῶν.)

(Ἡ Φασουλῆ κ' ἡ Περικλῆ φωνάζουσι ἐδυστυχία,
καὶ κωδωλεῖ ὁ μάγειρας λεκιάς καὶ δοχεῖα,
κ' οἱ Σύμβουλοι τὸν Φασουλῆν ἀποκαλοῦν Βοργιάν,
διότι παρεσκεύασε συμπόσιον φρικώδες
καὶ τῆς γαστρῆς των ἔρθερε τὴν ὄλην λειτουργίαν
μὲ ὑποπτον σπληνέντερον καὶ δηλητηριάδες.)

Καὶ τότε ἐπρόβαλε κ' ἡ Χεῖρ, ἐκεῖν' ἡ φοβερά,
ποῦ τὸν Βαλτάσσαρ ἔσκαψε ἀπάνω ἔστω πιλάρι,
καὶ τὸ γνωστὸν Θεκὴλ Φαρὲς καὶ ἄλλα σοβαρά
μ' ἓνα μεγάλο κάρβουνο ἐπὶ τῶν τοίγων γράφαε.
Καὶ τῶν μωρῶν ἀκούεται ὀλολυγμὸς πολλός
κ' ὄξυτατον ὀγκάσιμα γαιδάρικα παραλάθῃ,
κ' ἄλλα φαντάσματα πηδοῦν ἀπὸ τὰ καταγθόνια
καὶ τὸν δεσποτὴν Φασουλῆν τὸν πᾶντων τὰ δακμόνια,
καὶ σπάζει δ,τι βρίζεται ἀπάνω ἔστω Τραπεζί,
κ' ἡ μουσικὴ τὸ λιγερόν καὶ κοπερόν τοῦ παί(ει.)

Ἄ Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν οὐς κἄνω — πῶς ἔστω σπῆτι μου ἀνέθη,
ἴσθη Νεάπολιν ἀπάνω — κα' ἀπὸ τοῦδε σνορεῖται
μὲ ἐτροδοχτῆ ἔσθη, — ὁδὸ σὺ λάδι τρεῖς σὺ ἐξέτι,

μὲ λημέτον, μὲ μὰ μάντρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χήρα δίγως ἄντρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.